

[Per Møller.]

lets mening ikke noget grundlag for at op-hæve censuren, for så vidt angår forevisning af film for børn. Det, der ligger i vendingen, er nærmest en understregning af, at man står åben over for nye synspunkter, nye erfaringer, men på det grundlag, vi i dag kender, finder vi det som sagt rigtigt og nød-vendigt at opretholde censurbestemmelserne for film, der forevises for børn.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Else-Merete Ross: Da der foreligger en meget udførlig betænkning fra udvalget om alle de spørgsmål, vi har drøftet, skal jeg nøjes med at fremhæve enkelte af dem.

Det radikale venstre er enig med minis-teren i, at det på det kulturelle område må overlades til den enkelte borger selv at tage stilling til de eksisterende påvirknings-muligheder uden statslig indgriben. Derfor gik vi allerede ved første behandling ind for voksencensurens afskaffelse. Det ville være meget ønskeligt at udvide denne selv-stændige stillingtagen til også at gælde for-ældre med hensyn til, hvilke film deres børn måtte se, sådan som det jo faktisk er til-fældet i TV. En filmcensur, selv med nok så erfarne pædagoger og psykologer, må an-lægge meget generelle retningslinjer, når den skal afgøre, om en film må forevises for børn og unge under henholdsvis 12 og 16 år. Nogle børn er følelsesmæssigt stabile tidligt, andre betydelig senere. Det retter sig ikke automatisk efter den fysiske alder. Det ville derfor være ønskeligt at overlade den individuelle afgørelse med hensyn til, hvad børn må se og ikke se, til forældrene. Vi har fortsat en udpræget mistillid til forældre og mener, det er bedre, at staten overtager formyndereskabet på en række områder.

Jeg indrømmer, at det må være en uover-kommelig opgave for forældre at kende alle film og tage stilling til, om de egner sig for deres specielle børn eller ej. Derfor har jeg anbefalet at overveje en varedeklaration som foreslået af den svenske filmforsknings-gruppe. Den skulle give oplysning om filmens karakter. Det er jo sjældent, man af filmens navn direkte kan vide noget om dens ind-hold. I folketingsudvalgets betænkning siges det, at en sådan varedeklaration ikke kan henlægges til censuren. Desuden hævdes

det, at det ville være betænkeligt af hensyn til ytringsfriheden, om en sådan bedøm-melse, der i et vist omfang ville få karakter af en kvalitetsbedømmelse, blev foretaget af et statsligt organ. Jeg ser godt vanskelig-hederne, men kan stadig ikke komme væk fra, at det var et hjælpemiddel for foræl-drene til ganske groft at skønne over de film, som de ville lade deres børn se.

I England har man en privat censur. For en vis kategori af film, som generelt erklæres uegnede for børn, finder man det dog for-svarligt at overlade til forældrenes skøn, om barnet i de enkelte tilfælde er modent nok til at se den pågældende film og gå der sammen med forældrene. Hr. Jørgen Ander-sen har foreslået, at unge under 16 år kunne få adgang til film mod en attest underskrevet af en af forældrene. For mig er der ikke tvivl om, at mange i udvalget ønsker at give forældrene mere indflydelse, men vi finder det vanskeligt at finde en praktisk gennem-førlig form derfor.

Den fortsatte censur over for børn og unge betragtes af flertallet som et forsøg. Om denne censur skal fortsætte, må af-hænge af yderligere drøftelser og erfaringer og nok også af, hvilken indflydelse voksen-censurens afskaffelse vil have på kvaliteten af de film, der vil komme på markedet.

Angående forholdet til TV skal jeg nøjes med at henvide til betænkningen og til de bemærkninger, jeg fremkom med under før-ste behandling.

Jeg har megen sympati for, at den kunst-neriske frihed ikke krænkes på filmens om-råde. Når jeg alligevel ikke anbefaler — som foreslået af fru Lene Christensen — at slette sidste punktum af § 1, stk. 3, er det, fordi jeg tror, at det ingen virkning vil få i praksis.

Jeg skal på det radikale venstres vegne anbefale at stemme for de af ministeren stillede og af flertallet tiltrådte ændrings-forslag.

Poul Dam: Efter udvalgsarbejdet er det klart, at filmcensuren for voksne synger på det sidste vers, og det er kun godt. Det er naturligt, at man i den forbindelse gør sig visse overvejelser om, hvordan biografernes repertoire så vil komme til at se ud. Jeg tror, at den frygt, der her fra visse sider næres, er ubegrundet. Jeg tror simpelt hen ikke, der